

Octavian Soviany

DILECTA

Dilecta desnuda

(1)

Ca un marchiz cu perucă pudrată
din epoca rococoului
scriu pe evantaiul Dilectei
versuri licențioase.

(2)

Dilecta își
desface cămașa.
Sânii ei seamănă
cu doi dinți de
lapte.

(3)

După ce ne iubim
gemetele tale
raman multa vreme
in aer
ca niște
picături de
vin roșu.

(4)

Soarele cade
pe corpul ei gol
ca o pulbere
galbena de
polen. Si
când isi da
capul pe spate
si rade in hohote
seamana cu o floare
uriașă de rapița.

(5)

Înainte să
facem dragoste
Dilecta își pune
toate bijuteriile.

(6)

Îți desfac
picioarele cu blândete.
Caut o boabă
zemoasă de
de zmeură.

(7)

În cameră ninge.
Dilecta e goală.

(8)

Mă urc
în patul tău negru de
abanos
ca într-o sanie
trasă de lupi.

(9)

Tremur, marchize
ca o frunza de plop.

În dosul unei perdele
se dezbracă Dilecta.

(10)

Îți privesc
coapsele pe furiș:
două pisici
albe și leneșe.

(11)

Fruntea Dilectei
e plină de gânduri
ca o pădure de fiare.
Culeg de pe buzele ei
o picătură de sânge
sărată.

(12)

Vin de afară.
Din întuneric și frig.
Ține-mă strâns
între coapsele tale.

(13)

Când îi sărut
piciorul puțin
deasupra genunchiului
Dilecta
plânge de voluptate.

(14)

Îmbrăcată în verde
miroase
ca o crenguță de vișin.

(15)

Dorm în
patul adânc al
Dilectei
ca un iepure
mare de casă cu
blana fierbinte.

(16)

Sunt împăratul
Japoniei.
Dau
poruncă
de pe un scaun de
aur călăului:
-Adu-mi
pe o tavă de
aur
ochii bărbaților care
au privit vreodată
goliciumea Dilectei.

(17)

Aprindem
lampioanele chinezești
și
bețișoarele aromatice.
Patul e așternut
cu cearșafuri portocalii.

(18)

Mirosul tău
se strecoară în mine
ca o curtezană-n chilia
unui călugăr.

(19)

Sorb din
buricul Dilectei
o picătură
aurie de miere.

(20)

Astazi
Dilecta e tristă.
Poartă
la corsaj
crizanteme.

(21)

Te uiți în oglinda
și vezi întuneric.
Ay! Suliman
roșu ca sângele,
negru ca
moartea.
Femeie cu gust
de cireșă amară.

(23)

Caut binele,
adevărul și frumusețea.
În corsajul Dilectei
am găsit
două căprițe.

(24)

Dilecta se miră:
De ce au
pe pubis
femeile o
perniță de mușchi?

(25)

Îmi afund
fruntea și nările-n
decolteul Dilectei.
Miroase a primăvară.

(26)

Doarme în
iarbă cu
genunchii
descoperiți.
Pe lac -
două lebede.

(28)

In alta viata
am fost
pisica Dilectei.
Acuma
sunt soarece

Evantaiul Dilectei

(1)

Sub baldachinul roșu și semănat cu stele
Picioarele Dilectei rimează între ele.

(2)

De patruzeci de zile, necunoscând istov,
Îi tot presar Dilectei lalele în alcov.

(3)

În timp ce-mi spui în șoaptă că vrei să-ți fiu amant
Genunchiul tău lucește precum un diamant.

(4)

Îmbracă-te, Dilecta, în rochia ta fraise.
Suntem primiți la curte deseară de Louis Seize.

(5)

Dilecta prețuiește cât Franța și Navara.
Picioarele ei albe sunt Sena și sunt Loara.

(6)

Te tot privesc, Dilecta, cu ochii mei mongolici:
Azi suntem foarte palizi și foarte melancolici.

(7)

Am ascultat tăcerea torcând a cotoșman.
Sunt singur cu Dilecta-n salonul otoman.

(8)

Am dobândit, marchize, de-o vreme, ticuri stranii.
Dilecta mea mă face să miaun ca motanii.

(9)

Vreau să-ți sărut, Dilecta, a rochiei pulpană,
Căci rochia ta-i verde, ca marea musulmană.

(10)

Târziu, la lumânare, ea-mi deslușește slova:
<<Te-ador. Și vin la noapte.

Giacomo Casanova>>

(11)

Ca să mă strângi cu sete în brațe, libertino,
M-am deghizat azi-noapte în Rudolf Valentino.

(12)

Voi mângâia la noapte un animal pufos,
Goi, ca Adam și Eva, sub plapuma ta roz.

(13)

Mă pizmuiesc amicii. În fusta ei pembe
Dilecta e înaltă ca Berthe-aux-grands-pieds.

(14)

Târându-mă pe coate, alene, ca un fur,
Eu rup ca dintr-o pâine din trupul tău ghiaur.

(15)

Dilecta se dezbracă, încet, în fața mea.
Ca un emir din Samos, eu trag din narghilea.

(16)

Am învățat, Dilecta, anume șiretlicuri,
Ca să îți scriu cu limba, sub pânțele, distihuri.

(17)

Turnați-mi din balercă vin roș, amicii mei.
E în călduri Dilecta. Ca și pisica ei.

(18)

Se șușotește-n toate saloanele selecte:
Ești prea bătrân, marchize, pentru iubit Dilecte.

(19)

Dilecta mă numește, dedându-se cu rima,
Marchiz de Olivarez și duce de Medina.

(20)

Amorul nostru mare devine echivoc:
Dilecta mă sărută când clasic, când baroc.

(21)

Cinez de unul singur și mi se face jale.
Tu ești ținută-n casă de neamurile tale.

(22)

Dilecta mă privește ca lupii când vor lupe.
Ea poartă rânduri-rânduri de rochii și de jupe.

(23)

Te-am salutat, Dilecta, discret, cu pălăria.
Tristețea este multă. Puțină bucuria.

(24)

Vin fluturii de noapte în camera mea rece.
Eu nu mă uit la fluturi. Dilecta vrea să plece.

(25)

În degetele mele s-a deșteptat artistul:
Dilecta este pianul, Venetis - pianistul.

(26)

Din corpul tău voi face, pitiți pe după storuri,
Ca Des Esseintes pe vremuri, o orgă de lichioruri.

(27)

Sărută-mă, Dilecta, așa până la moarte.
<<...Inel,inel de aur, cu piatra-n altă parte...>>

(28)

Ieșind din jupa-i verde ca un pumnal din teacă
În patul meu Dilecta suspină-n limba greacă.

(29)

Mă pomenesc, marchize, cuprins de gânduri triste:
N-o farmeci pe Dilecta cu versuri manieriste!

(30)

Castelul e același ca-n timpul lui Erasm.
Tăcem.Și-acum tăcerea aduce a orgasm.

(31)

Orchestra nu mai cântă gavote franțuzești.
Te-am implorat, Dilecta, să nu mă părăsești.

(32)

Când te sărut pe buze și sunt focos ca junii
Pe fusta ta brodată îngălbenesc păunii.

(33)

Amorul nu mai este. A mai rămas speranța,
Un șir de munți desparte Italia de Franța.

(34)

Mă străduiesc, marchize, să nu mă pierd cu firea.
Dilecta prăznuiește probabil despărțirea.

(35)

Aud cum bate gongul, chemându-ne la prânz,
Dar coapsele Dilectei mă țin de mijloc strâns.

(36)

Cum patul nostru pare că-i vasul-amiral,
Ea a-nceput să-mi spună Colon și Cristobal.

(37)

Mi-s buzele-nghețate, ți-s buzele de ceara,
Să inventăm, Dilecta, sărutul ce omoara!

(38)

Găsesc că prea severe sunt regulile Curții:
Ce te-aș iubi, Dilecta , ca proștii și inculții!

(39)

E de mahon dulapul,iar patul e de cedru.
Dilecta îmi citește,în șoaptă,*Cubul negru*.

(40)

Tristețurile mele, tristețurile tale!
Lichior de mandarine, lichior de portocale!

(41)

Culcați pe un molatic covor de Ispahan.
M-am rătăcit, Dilecta, prin păru-ți pubian.

(42)

Ne așezăm la masă. Uitându-se în gol,
Dilecta-i fermecata de versul meu frivol.

(43)

Degust din vinul dulce și roșu de Malaga.
Ca buzele Dilectei cand vine să-mi bea vлага.

(44)

Ascult cum bate vântul, mă uit cum viscolește.
La ce să-i scriu răvașe? Ea nu mi le citește.

(45)

Mișcările-ti, Dilecta, sunt lente, foarte lente.
Stăm, goi și față-n față, ca două firmamente.

(46)

Te sarutam pe solduri, leoaica mea cu coama,
Și-o lebădă, în trestii, a început să geama.

(47)

Din pricină că vinul o face cam năucă
Dilecta mea își trage amantul de perucă.

(48)

Buchete mari de iriși. Și lumânări albastre.
În fine, suntem singuri cu trupurile noastre.

(49)

Se-aude la fereastră zburătăcit de vrăbii,
Iar fustele Dilectei par pânze de corăbii.

(50)

Dau iama peste mine noianuri de tristeți.
Ea mă iubește numai atunci când suntem beți.

(51)

Dilecta îmi zâmbește, zicând pe-un ton futil:
-Băiatul tău îmi place, marchize. E gentil.

(52)

Când te sărut,Dilecta,pe pântecul bălan,
Amorul nostru poate părea cam lesbian.

(53)

Aș fi putut, firește, să-mi pierd cu fleacuri seara,
Dar pântecul Dilectei mă frige ca Sahara.

(54)

În timp ce ea îmi smulge peruca de pe cap
Mă-ntreb dacă-mi stă bine în rolul lui Priap.

(55)

Potop de roze roșii a năpădit oglinda.
In patul cu perdele, Dilecta scoate limba

(56)

Te-am dăltuit, Dilecta, din marmură de Paros,
Iar șoldurile tale sunt Eros și Thanatos.

(57)

Ea-mi râde cu toți dinții, ca perlele din salbă.
Sunt negru de tristețe. Dilecta este albă.

(58)

Mă tot întreb, marchize, /și să turbez îmi vine!/
Cum își petrece seara Dilecta fără mine.

(59)

În fiecare noapte te beau ca pe-o otravă.
Ți-s coapsele columne. Iar șoldul arhitravă.

(60)

Toți popii și vlădicii mă blestemă din greu.
Eu am crezut în tine mai mult ca-n Dumnezeu.

(61)

Cumetrele din Hale, cu fața smochinie,
Numesc amorul nostru desfrâu și luxurie.

(62)

Dacă există-n lume vreo opera perfecta,
Nu-i Venus de la Millo, sunt ochii tăi, Dilecta.

(63)

Pe pieptul unui fante voi scrie azi cu spada
Cât te iubesc de tare, Dilecta și Amada.

(64)

Venetis se-apeacă și îți sărută talpa.
Nu vrei să fii la noapte ducesa mea de Alba?

(65)

Ieșind din crinolină, ca puiul din găoace,
S-a reîntors la mine. Don Pedro nu o place.

(66)

Ce auriu și roșu-i Parisul în crepuscul!
Tu mă adori, Dilecta! Dar ce-o să spună vulgul?

(67)

Te-am întrebat azi-noapte cu-o jale de nespus:
-Cum mă iubești, Dilecta? Ca Iuda pe Isus?

(68)

Picioarele Dilectei fac vâlvă prin Paris.
-Nu crezi că am dreptate, don Ramon de Taxis?

(69)

Cu degetele astea, cam strâmbe și otova,
Eu dăltuiesc în carne, ca-n marmură Canova

(70)

Tu mi-ai răpit, Dilecta, a ochilor lumină.
Mirungere! Miracol! Cercei cu cornalină!

(71)

Se dedica pisicii Dracula

Privirea ta e verde și tristă, bat-o vina!
Și nici nu ești femeie, Dracula, Draculina!

(72)

Ea-mi face cu batista adio din balcon:
-Întoarce-te cu bine, don Cristobal Colon!

(73)

Falernul și Massicul încep să-mi dea de furcă.
Dilecta, mă omoară bărbia ta habsburgă!

(74)

M-a năpădit tristețea și vreau să știi de ce:
Te-am așteptat aseară la Saint-Germain-des-Pres...

(75)

Postesc de șapte zile cu apă și cu pâine,
Dilecta! Și îmi latru amorul ca un câine!

(76)

Când bem, spre seară, ceaiul, din cești de majolică,
Tu graseiezi, Dilecta, cum toarce o pisică.

(77)

Vrăjit peste măsură de trupul tău fosforic,
Ți-am dăruit parfumuri și fructe de la tropic.

(78)

Ce ne-a sortit, Dilecta, al lumii arhitect?
Fără amorul nostru, aș fi un mort perfect.

(79)

Cum îți citeam aseară răvașul de departe,
Am mirosit o roză. Și mirosea a moarte.

(80)

Când o să-ajung în raclă merinde pentru vierme
Îmi vei păstra, Dilecta, regrete sempiternе?

(81)

Deși îmi spune lumea phirronyan și cinic,
Cu palmele acestea eu vin și te beatific.

Les billets doux

(1)

Vezi cum își duc cocorii spre miazăzi triumphiul?
La noapte, fi-vom singuri în parc, comoara mea.
Am să-ți culeg deci iriși și roze cu mănunchiul.
Din fusta ta pestriță, în formă de lălea,
Adora, și se vede, puțin-puțin, genunchiul.

(2)

Aștept să se arate la geamuri aurora.
Din nou e ceață multă pe chei la Saint-Malo.
O să dormim alături ca fratele și sora,
Roșcata mea. În patul de cedru rococo,
Ador să îmi plimb mâna pe coapsa ta, Adora.

(3)

Mă bântuie, se pare, o grea melancolie:
Iubire, unde ninge omătul de mai an?
Rămâne să-l mai caut în fusta-ți purpurie,
Iar fusta-ți purpurie miroase-a măghiran.

Șăgalnici ți-au fost sâni, Adora, astă-seară,
Iscând zăpezi și viscol, pe urmă foc și pară.

Trei cupe de Falerno mă fac să fiu euforic,
Am să-mi ascund comoara sub lacăte și chei;
Viscolitor de palid e pânțelele-ți doric,
Iar fusta ta-i vopsită în roșu de Pompei.

(4)

Magnifica-mi pasiune o spun în versuri gale,
Iubeș ca un episcop, dar blând ca un păstor;
Răpit de o frumoasă cu șolduri tropicale
Urzesc și marți și miercuri bilete de amor,
Noroc că în conacul cu camere ovale
Adora mă primește să-i fiu adorator.

(5)

Manoarul e în umbră. Covorul mătăsos.
Acum n-ai trebuință de voaluri sau eșarfe.
Nimic nu prețuiește cât alifia roz
Unico, ce-ți preschimbă picioarele în harpe.
Când nu mai ai pe tine nimica de prisos,
Adora, -mi intră limba în tine ca un șarpe.

(6)

Departe sunt de tine. Un băutor de soma.
Iar gura ta e astăzi ca luna în eclipsă.
Lalelele-ți păstrează culoarea și aroma.
Eu simt nespuse de tare a șoldului tău lipsă.
Cred c-a rămas, pe ape, din lebede, fantoma.
Trei fragi știam pe trupul tău alb, de odaliscă.
Am așteptat, Adora, să ne iubim la Roma.

(7)

Minunea mea, la glezne tu ai brățări de aur,
Iar pielea ta miroase ca floarea de țintaur.
Răpit de ale tale podoabe și miresme,
Aștept să-ți scot la noapte brățările din glezne.

(8)

Am pregătit cu grijă alcovul pentru noapte.
Miros a despărțire, cu toatele astea, crinii.
Adora ai pe buze doar miere și doar lapte,
Dar ce-și șoptesc în taină, sub corturi, beduinii?
Amărăciunea noastră e-un coș cu rodii coapte.

(9)

De dragul tău ,Adora, am scris această carte,
Rubin punând în slove, venin și catifea.
Amarul mă doboară și seamănă a moarte,
Grumazul tău de fildeș aduce tot cu ea.
O să-ți ridic la noapte pulpana de mătase,
Să-ți mai sărut odată al șoldurilor jar.
Tu, palidă și tristă, cu gene languroase,
Emira mea, vei spune catrene de Ommar
Atunci când gura-mi rece o să-ți atingă șoldul
Molatic, pe când luna va bate în perdea.
Eu o să-mi mut în stele în noaptea asta cortul.
Adora, ai fost viata,pe urma moartea mea.

Grădina din Şiraz

(1)

Flori de migdal sub pernă și-n pat sunt presărate.
Precum Khayam ți-aș face, Adora, rubayate,
Când luna se strecoară-n alcov ca o pisică,
Privindu-ți roșcovanul izvor de voluptate.

(2)

În foișorul verde aștept să vină zorii.
Beau vin.Și vinul are culoarea mandragorii.
Iar luna amurgește, departe, spre Damasc.
Eu n-am păscut azi-noapte căprițele Adorii.

(3)

Îmi cade tot Adora atunci când dau cu sorții...
Bagdad,cetatea păcii! Bagdad,cetatea morții!

(4)

Demult dormeau păunii. Fântâna clipecea.
Inel cu piatră neagră.Corsaj de catifea.
Tu semănai aseară cu-o soră carmelită:
Așa te văd,Adora,la-ngropăciunea mea.

(5)

Trecuseră trei zile și nopți de ramadam.
Te adoram, Adora, ca un muftiu persan,
Apoi, că răsărise luceafărul de seară,
M-am strecurat în tine, ca Saadi-n Golestan.

(6)

Ne vom petrece seara obraz lângă obraz.
Ai pe corsaj lalele și roze de Șiraz.
Când scoate de pe dânsa mătăsurii și gătele
Adora este albă ca muntele Parnas.

(7)

Am răsfirat azi-noapte tristețea fir cu fir.
Adora mă înșeală cu marele vizir.

(8)

Bătea molatic vântul perdeaua purpurie.
Parcă eram un hoge. Iar tu - parcă geamie.

(9)

Ca un sufit în negru, răpus de ajunare,
Eu ți-am căzut azi-noapte, Adora, la picioare.
Nu răsărise luna. Dormea tot Samarkandul.
Iar în alcovul roșu ardea o lumânare .

(10)

Spunându-ne în șoaptă povești despre Bagdad.
Bem vin de rodii roșu din cupe mici de jad.
Apoi Adora-și scoate iașmacul de mătase.
Am azvârlit cu sorții și a căzut jihad.

(11)

Eram emir la Mekka,iar tu erai emiră
Avea seraiul nostru pilaștri de porfiră.
Purtam pe-atunci o pană de ibis la turban
Și-abia dacă trecuse un veac de la hegiră.

(12)

Părea un cort albastru seraiul caravan.
Dezbracă-te, Adora! Deschide-te, Sesam!

(13)

Să stingem lumânarea, marchiza mea de Valdez!
Te strâng cu foc în brațe, dar ochii tăi departe-s,
Iar șoldurile tale le argintește bruma.
Adio, dar, Adora! Ne întâlnim în Pardes!

(14)

În asfințit bujorii și-au aplecat tulpina.
Departe ești de mine, ca Mekka de Medina.
La focuri, cămilarii vorbesc despre Șiraz.
Dorm undeva în noapte și India și China.

(15)

Răzbate din grădină al rozelor parfum.
Mlădie ca o mladă subțire de alun,
Când iese luna plină, ca lebăda pe ape,
Sett Zobeida vine în patul lui Harun.

(16)

Mi-a randuit osanda
Allah ca sa mă nasc.
Privirile Adorei
Sunt sabii de Damasc

Care ranesc de moarte
Viziri si padisahi.
Noi ne-am născut, Adora!
Așa a vrut Allah!

(17)

Te mlădiai spre mine ca arborele Ban.
Purtam cercei de aur, ca Saladin-sultan.
Era prea tare vinul. Culcușul tău prea moale.
Ieșea din nori, Adora, al lunii iatagan.

(18)

Ce dulce va fi noaptea acolo pe chilim!
Allah abkar, Adora! Botează-mă Selim!

(19)

Mă tulbură privirea ta verde ca smaraldul.
De ce ai vrut, Adora, să părăsim Bagdadul?

(20)

Mi-am apucat turbanul și-am vrut să-l smulg din cap
Ce s-a ales, Adora, din marii padișahi?
Părea că stropi de lapte se prelingeau pe cer,
Dar unde-s Ommayazii? Și unde Iskander?

(21)

Și ne-am cuprins în brațe cu patimă, Adora,
Ca Tigrul și Eufratul aproape de Balsora.

(22)

Sub genele Adorei dormeam ca sub un cort.
Și răsărise luna precum un cap de mort.

(23)

Despătoream alene tristeți făcute sul.
Se auzeau cămile pe drumul spre Mossul
Și-ți mirosea iașmacul a flori de iasomie.
Cânta într-un magnoliu o pasăre biul-biul.

(24)

Precum o singaporă cu ochii săi pieziși,
Ea-și ține-n podul palmei caseta cu hașiș.

(25)

Am așternut prin casă covoare azurii,
Să-ți gust, Adora, gura cu gust de Tahiti.

(26)

Buricul tău e luna în ultimul pătrar
Și-ți stihuie catrene bețivul de Ommar.

(27)

Călătoresc spre Mekka pe-o magarita paga.
Nisip in partea stânga, nisip in partea dreapta.
Mi-e in călduri asina si-a început sa ragă.
Cu cine sta la cina Adora asta seara?

(28)

Ti-am bâiguit, Adora, privindu-te cu jind:
-Eu plec cu caravana curând spre Tara Sind,
Iar in amurgul galben zburătăcea un uliu,
Se înnegrise vinul in cupa de argint.

(29)

In ochii tai, Adora, întrezăresc seninul.
Pustia este gata sa-nghită beduinul.

(30)

De cum se lasă seara, cămilele ni-s capii.
S-au așezat la focuri si slugile si capii.
Beau din burduf cu sete. Te jinduiesc, Adora,
Mai mult ca toți persanii, mai mult ca toți arabii.

(31)

Privind cum se prelinge din luna cositor,
Zac beat de șapte zile in han la Al-Manssor.
Groparu-i langa mine, cu sapa pregătita,
Ca sa-mi scobească groapa, când mi-o fi dat sa mor.

(32)

Vântul bate cu manie
Si îndoiaie sicomorii.
Bea, Ommar! Ce încruntate
Sunt sprâncenele Adorii!

(33)

Tu șerpuiеști spre mine, Adora, ca un S.
Mă duc sa-ti aduc luna căzuta in Yan-tzi

(34)

S-a îmbătat si luna
Si zace intr-un peș.
V-as întreba, prieteni:
De ce sa fim noi treji?

Mi-am dezlegat turbanul,
Adora, beau si cant!
Ce-s imparatii Chinei?
O mana de pamant!

(34)

Sunt ultimele vinuri, sunt ultimele fructe!
Trec fluturi reci de noapte prin barba mea vâlvoi.
Lăsați sa se răstoarne clepsidra peste noi,
Lăsați, amici, șacalii din noi sa se înfrupte.

Nota bio-bibliografica

Octavian Soviany s-a născut la 23 aprilie 1954, în Braşov. Studii: liceul „Andrei Saguna” (în oraşul natal), Facultatea de Filologie din Cluj. A debutat concomitent cu poezie și critică în revista *Echinox* (1975). Colaborări la *România literară*, *Viata românească*, *Luceafărul*, *Contemporanul*, *Familia*, *Cuvântul*, *Apostrof*, *Paradigma*, *Ziua literară* etc. A publicat următoarele cărți:

POEZIE

Ucenicia bătrânului alchimist (Dacia 1983)

Cântecele desavarsirii interioare (Albatros, 1994)

Turnul lui Casanova (Pontica, 1996)

Provincia pedagogica (Cartea românească, 1996)

Textele de la Montsalvat (Axa, 1997)

Cartea lui Benedict (Vinea, 2002)

Alte poeme de moda veche (Pontica, 2004)

Scrisori din Arcadia (Paralela 45, 2005)

PROZA

Textele de la Monte Negro (Pontica, 2003)

TEATRU

Strălucirea și suferințele filosofilor (Ghepardul, 1992)

CRITICA

Textualism, postmodernism, apocaliptic 1 (Pontica, 2000)

Textualism, postmodernism, apocaliptic, 2 (Pontica, 2001)

Experiment și angajare ontologica (Gramar, 2002)

Referinte critice:

„Octavian Soviany e un alchimist sui-generis; beat de cultura, isi extrage din esențele livrescului elixirul propriei poezii. E un barochist care se mișca in lumile imagine ca in propria-i bucătărie. (...) Citindu-i cartile, ne lăsam purtați prin burguri medievale germane, in vechi Italii renascentiste, in rafinate saloane franceze, ne întâlnim cu Rimbaud, cu Baudelaire, cu Apollinaire, trecem si pe meleagurile răsăritene unde ne așteaptă poetul Serghei; știe sa se costumeze ca nimeni altul, facandu-si din costum propria lui piele. Este un mediu excepțional, in stare sa capteze toate aceste spirite afine, aparținând aceleiași categorii a voyou-ului, a jucătorului, a celui care da cu tifla spânzurătorii.”

(Nora Iuga)

„Poet paradisiac, uzând de prerogativele convenției ca de o carta a libertății, Octavian Soviany a dus rafinamentul livresc spre identificarea totala in candoare: candoare scripturala, imaginara si combinatorie.”

(Al. Cistelecan)

„Poetul-menestrel propune o utopie a poeziei in care toate discursurile nuntesc alchimic pentru a prepara in athanorul poetic un <<aur atemporal>>, prețios in sine si pentru sine, fara valoare de schimb. Poetul si consuma energia creatoare in acest joc suficient sieși, Fast, eleganta, ostentație, emfaza, teatralitate, arlechiniada, badinerie, burlesc, euforie, virtuozitate, fantezie – intr-un cuvânt alexandrinism poetic. Iată cupola sub care <<se joaca>> poezia lui Octavian Soviany.”

(Ioan Moldovan)

Prezentarea cartii

În *Dilecta*, Octavian Soviany istorisește o poveste de dragoste, spulberată, după principiul fragmentarismului, în scurte secvențe (distihuri, catrene etc.) concentrate în jurul unei imagini sau al unei „stări”. Poemele din volum sunt mixturi de sentimentalism și senzualitate, badinaj, ironie, histrionism, propun măzi lirice travestite în costume de epocă aparținând unor vârste revolute ale poeziei, versul e impregnat de un erotism difuz asupra căruia e proiectată uneori lumina demistificatoare a auto-zeflemei. Pendulând între candoare și perversiune, jubilație și melancolie, frivolitate și auto-asumare, ostentație și discreție, autorul propune astfel o carte „de moda veche” întemeiată (totuși) pe jocul postmodernist al „rescrierilor”, pe artificii manieriste și pe spiritul ludic care pune o surdina peste efuziunile sentimentale.